

Читам, па шта? 2021.

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Писац књиге Димитар Инкиов рођен је у Бугарској 1932. године. Написао је пуно дела за децу и одрасле. Један је од најпознатијих бугарских писаца данашњег времена.

Много ми се допала књига „Ја и моја сестра Клара“ и пуно сам се смејала док сам је читала. Главни јунаци су Клара и њен брат, који нам прича причу. Мало ми је чудно што се не помиње његово име. Имала сам утисак као да се све то у ствари дешава мени. Касније ми то није сметало.

Посебно ми се свиђа прича о чика Тонију и његовој дебелој девојци. То је прича о правој правцатој љубави. У ствари, она је била јако лепа када се чика Тони оженио њом, а онда је постајала све

дебља и дебља, па чак дебља и од њихове тетке Еме. Децу је посебно бринуло то што су њих двоје спавали у једном кревету и плашили су се да чика Тони ноћу не падне са кревета због своје велике девојке. Клара је мислила да је он крив због њене дебљине јер јој даје много да једе. Договорили су се да га посаветују да почне да скрива јело од ње, али су двоје младих отишли ван града. Једног дана су видели чика Тонија како излази из аутомобила, а за њим и његова жена која је била још дебља, толико да им се чинило да се ауто нагнуо на њену страну. Били су сагласни у једној ствари, да се они не би за живу главу оженили тако дебелом женом. Страшно им је било чудно да чика Тонију њена дебљина није сметала. Држао је за руку и шетао поносно са њом као да је најлепша жена на свету, а не најдебља у улици. Клара и њен брат су га сажалевали. Сасвим случајно, видели су на телевизији емисију како смршати три килограма за две недеље. Сместа су отрчали код чика Тонија и замолили га да његова жена то погледа под сваку цену. Чика Тони се на све то много смејао, а онда им је рекао да је његова девојка дебела јер у свом стомаку носи њихову бебу. Настала је збрка у њиховим главама, питали су се шта ради беба у њеном стомаку. Чика Тони је објаснио да спава и расте и да ће се једног дана пробудити и изаћи напоље, а тада ће његова жена поново бити витка и лепа као пре. Забавна ми је и прича у наставку ове у којој се описује време када је чика Тони добио бебу. Деца су размишљала да ли је то она пукла од дебљине или су је одвели колима хитне помоћи да се породи и питала су како и одакле долазе бебе, да ли се купују у робној кући, како каже тетка Флора, или их доносе роде, или чак расту у купусу.

Ово је једна врло забавна књига и највише ми се допала од свих које сам читала за такмичење „Читам, па шта?“. Волела бих да је сви моји другари прочитају. Жао ми је што овај писац није написао још неку књигу о Клари и њеном брату јер ме подсећају на мог брата Душана и мене.

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Астрид Линдгрен је била шведска књижевница. Њене најпознатије књиге су серијал „Пипи Дуга чарапа“, „Карлсон с крова“, „Браћа Лавље срце“. Она је једна од најпознатијих писаца за децу. Књиге су јој продате у више од 140 милиона примерака.

У књизи „Лота прави лом“ главна јунакиња је девојчица Лота. Она је једном сањала да су Јонас и Миа-Марија, њени брат и сестра, тукли меду који је у ствари њено плишано прасе и због тога је била баш љута. Онда се посвађала са мамом јер јој је дала џемпер да обуче, а Лота је желела свечану недељну хаљину. Маказам је исекла рупу на џемперу и сакрила га. После доручка се расправљала са мамом која јој је рекла да оде у своју собу и остане тамо док не постане добра девојчица. Онда је Лота решила да побегне од куће.

Отишла је код комшинице која јој је понудила да буде на тавану њене куће. Лота је очистила је свој нови дом и онда су јој у посету дошли Јонас, Миа-Марија и мама. Тата је дошао са посла и понудио Лоту да руча са њима, а Лота је одбила и рекла да ће сама да једе. Сви су отишли на ручак, а Лота је остала сама. Кад је дошла ноћ, Лота никако није могла да заспи. Изненада је дошао тата и питао је да ли хоће да пође са њим кући. Она је одмах пристала и заједно су отишли. Када су ушли у кућу, Лота је одмах загрлила маму и тату, љубила их и признала све што је урадила.

Мени је ова књига интересантна јер је Лота покушала да буде самостална, али је научила да не треба да бежи од куће. Размишљала сам да ли бих ја желела да побегнем од куће и схватила сам да то не бих урадила, јер ми је са родитељима и братом све ушушкано и осећам се безбедно.

Мислим да књигу „Лота прави лом“ треба да прочитају моји вршњаци да би научили да се не свађају са родитељима.

Ђурђа Ђирјанић II₁

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Ова књига је дело италијанске списатељице Сузане Тамаро. До данас је објавила преко тридесет књига међу којима и неколико књига за децу. Њене књиге су превођене на више светских језика.

„Страх од књиге“ је прича о страху од читања једног малог дечака Леополда и његовом познанству са старцем који му је помогао да заволи читање књига.

Леополд је од рођења добијао на поклон књиге због чега га је обузео страх од читања. Родитељи су га терали да свакодневно чита и бранили су му телевизор, таблет и телефон. Због тога је од књига замишљао чудовишта и имао ноћне море.

Ближио му се рођендан. Желео је да за поклон добије патике, али уместо њих добио је поново књиге. Био је јако тужан и несрећан. Убрзо је Леополд побегао од куће у град. Наишао је на радњу са патикама. Гледао је у излог са патикама које је толико желео, али није имао новца да их купи. Љубазна продавачица га је упитала где су му родитељи, на шта је нешто промрљао себи у браду и побегао у парк. Сео је на љуљашку надајући се да нико неће приметити да је он сам у парку. Када се уморио, сео је на клупу поред једног старца. Старац је знао да је Леополд побегао од куће и измислио је причу како је и сам побегао од куће на пут око света. Потом су прешли у ресторан да би ручали. Старац је наставио причу о пустоловинама, о принцези у коју се заљубио, о томе како је ослепео. Испричао је да није успео да прочита једну занимљиву књигу, пошто су га Монголи ослепели. Леополд се понудио да је прочита, па су отишли у оближњу књижару. Као и сваки пут кад би гледао у слова, она су се мешала. Старац је платио књигу и отпратио Леополда кући. Мајка се пуно обрадовала, а старац је рекао да дечак треба да носи наочаре. И заиста, од када је добио наочаре, Леополдов страх од читања је нестало и он је прочитао многе књиге. На крају је ипак добио патике и често је ишао на трчање. И сваки пут када је правио паузе, Леополд би читао књиге.

Препоручујем друговима да прочитају ову књигу јер се из ње може научити да је читање веома важно.

Ђурђа Ћирјанић II₁

